VERANDER JE LEVEN - VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

actief

20e jaargang - Nummer 2

DE SCHEPPING SPREEKT
Een liefdesbrief van God

Teleportatie of transformatie
God is overal

Ben je eenzaam?
Zoek Jezus op

copyright 2018 Activated
Alle rechten voorbehouden

Vertaald door:
Koos en Maria Stenger
Layout en ontwerp:

Koos Stenger en Gentian Suci

www.actiefonline.org
actiefonline@gmail.com

Activated Europe:
Bramingham Pk. Business Ctr.
Enterprise Way Luton, Beds.
LU3 4BU, United Kingdom

Email:
activatedEurope@activated.org

Bijbelvertaling genomen uit Het Boek, Copyright 1988 International Bible Society, tenzij anders vermeld.

Inhoud

3 *Persoonlijk*
4 *Teleportatie of transformatie*
6 *Liefde op de parkeerplaats*
10 *Geef Hem de scherven*
12 *Eenzaam?*
14 *Geef het door*
17 *In de tuin*
18 *Liefde faalt nooit*
22 *De achtbaan*
26 *Een klein batterijtje*
28 *De schepping spreekt*
30 *Mijn liefde voor jou*

Houd je in de donkerste nachten vast aan de zekerheid dat God van je houdt, dat Hij altijd raad voor je heeft, een pad waar je op kunt lopen en een oplossing voor je problemen. Dan zul je de dingen ervaren waar je in gelooft. God stelt nooit iemand teleur die zijn vertrouwen in Hem stelt. – Basilea Schlink (1904-2001)

De schat

Alleen God weet waarom Hij zoveel kostbare grondstoffen van deze wereld op zulke moeilijk bereikbare plaatsen heeft gelegd. Misschien wilde Hij zien wat we er voor over hadden om ze uit de grond te krijgen; hoe ver we er voor wilden gaan en tot welke prijs. Dat is Hem uitstekend gelukt. Want of het nu gaat om het vinden van olie onder de woestijngronden in het Midden Oosten of in het Noordpoolgebied, of het doorzoeken van onderaardse holen naar goud, diamanten of andere kostbare metalen, de mensen die vastbesloten zijn om rijk te worden bieden het hoofd aan zware omstandigheden en riskeren hun leven om naar de bronnen van rijkdom te gaan.

Maar dan? Wereldse rijkdom is niet van blijvende aard, en geeft ons ook geen blijvend geluk. “Wat hebt u eraan de hele wereld te winnen en uw leven te verspelen? En wat zou u kunnen geven in ruil voor uw leven?”[1] vroeg Jezus. Gelukkig voor ons heeft God het meest waardevolle in het leven, het enige wat echt voldoening geeft en tot in de eeuwigheid blijft, binnen ieders bereik gelegd. Ik heb het natuurlijk over Zijn liefde.

Een van de meest bekende en geliefde Bijbelverzen beschrijft Gods liefde: “Want God heeft zoveel liefde voor de wereld dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, zodat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.”[2] Zijn grootste wens is dat wij bij Hem komen in Zijn eeuwige huis, de hemel en Hij heeft de weg voor ons geëffend door voor onze zonden te boeten. God is de liefde zelve,[3] de bron waaruit de liefde in al haar vormen voortvloeit. Als je nog niet geleerd hebt hoe je uit Gods oneindige reservoir van liefde kunt putten, dan brengt deze aflevering van Actief daar wellicht verandering in!

1. Mattheüs 16:26
2. Johannes 3:16
3, 1 Johannes 4:8

Samuel Keating

TELEPORTATIE...
OF TRANSFORMATIE

Door Chris Mizrany

Een paar jaar geleden maakten een vriendin en ik een nachtreis per bus naar een ander gedeelte van Zuid-Afrika. We propten onze reistassen in het bagagevak, zetten onze koptelefoons op en zetten ons schrap voor de lange, weinig comfortabele uren die voor ons lagen. Voordat de reis begon dacht ik nog: 'ik wou dat teleporters echt bestonden en we niet al die uren hoefden te verspillen om ergens te komen.' Ik had er nog geen idee van wat ons te wachten stond.

Toen we ongeveer de helft van de reis afgelegd hadden, het was net na tweeën, kreeg de bus pech en kondigde de chauffeur aan dat onze reis voor onbestemde tijd was uitgesteld. Er zouden monteurs komen, maar wanneer dat precies zou zijn kon niemand weten, aangezien we ergens in niemandsland stonden.
Een aantal mensen, waaronder wij, stapten uit om de benen te strekken en de koude nachtlucht in te ademen. Ik was ontzettend gefrustreerd en zelfs een beetje boos op God omdat Hij had toegelaten dat de bus pech kreeg. Ik ijsbeerde op en neer in de duisternis en had vreselijk veel medelijden met mezelf.

Toen hoorde ik het gezang, een zacht melodisch gerommel dat ergens vanuit de groep passagiers opwelde. Het steeg op met een prachtig ritme, helder en ontzettend blij. Toen kwam er nog een stem bij en nog een en nog een paar. Weldra waren we allemaal aan het zingen en werden onze sombere gedachten onverwachts overstemd door de geluiden van kameraadschap en een lied van dankbaarheid.

Mijn vriendin pakte mijn arm. "Kijk eens naar boven!" zei ze, terwijl ze naar de lucht wees. Wat een prachtig gezicht; ontelbare sterren die de hemelruimte bedekten en sereen en helder schenen zonder concurrentie van de lichten in de stad, alsof ze zeggen wilden: "Het komt allemaal in orde." Terwijl we daar stonden te kijken en te zingen kreeg ik spijt dat ik me zo beklaagd had en ik herinnerde me een citaat dat ik gelezen had: "De ene man ziet de modder, de andere de sterren."
En toen realiseerde ik me dat ik eigenlijk helemaal geen teleporters hoefde te hebben.

Ik besloot te genieten van alle momenten, de goede en de minder goede, dankbaar te zijn voor wat ik heb en de tijd te nemen om de kleine geneugten van het leven ten volle te beleven. Met het lied van de redding in mijn hart en een knipoog van de zegeningen om me heen kan ik iedere dag vol verwachting tegemoet gaan. En inderdaad, de bus werd uiteindelijk weer gemaakt en we gingen weer verder met onze reis, maar het mooie was dat ik veranderd was. Tijdens die sterrennacht in niemandsland werd ik er aan herinnerd dat mijn Heer overal aanwezig is.

Liefde op de Parkeer-plaats...

Door Maria Fontaine

Wist je al dat parkeerplaatsen heel romantisch kunnen zijn rond middernacht? Nu heb ik het niet zomaar over een romantische gebeurtenis, maar over een ervaring die ik had met Jezus terwijl ik op een parkeerplaats liep. Ik had wat beweging nodig en er waren twee mogelijkheden: naar de sportschool gaan waar een koude airco was, of wandelen in de warme buitenlucht. Aangezien ik het altijd snel koud krijg, koos ik ervoor om buiten in de hitte te gaan lopen. Ik ondervond echter al gauw dat er ook grenzen zijn aan de hitte die ik kan verdragen.

Het was een verschrikkelijk warme tijd van het jaar, dus moest ik wachten totdat het buiten wat afkoelde, en dat was pas rond middernacht. Ik nam altijd mijn beweging als alles rustig was en bijna iedereen in bed lag. Het was laat en ik kende de omgeving niet zo goed, dus bleef ik rondjes lopen op de parkeerplaats die goed verlicht was en waar een nachtwaker aanwezig was. Ik deed er vijf minuten over om de hele omtrek van de parkeerplaats af te leggen en ik herhaalde mijn rondes om er zo een langere wandeling van te maken.

De vriendelijke bewaker verzekerde me dat ik veilig zou zijn op de parkeerplaats. Hij was als een zichtbare herinnering aan Gods aanwezigheid, steeds vlakbij en geruststellend. Ik kon me ontspannen en van mijn beweging genieten in de wetenschap dat zowel God als de bewaker en de engelen hun taak uitvoerden.

Terug naar mijn oorspronkelijke gedachte: wat was er nou zo romantisch aan deze parkeerplaats? Het was mijn persoonlijke tijd die ik al lopend doorbracht met Jezus,

Degene die mijn hart beter kent dan ikzelf. Alles was rustig, ik werd nergens door afgeleid en het grootste deel van de tijd was er niets anders dat mijn aandacht vroeg behalve de maan misschien, iets wat de ervaring nog mooier maakte. Ik zag soms een konijntje dat even stilstond in het gras terwijl ik langs liep. Het leek helemaal niet bang te zijn, alleen wat nieuwsgierig. Het bleef net zo lang op als ik.

Ik moet toegeven dat auto's niet mijn favoriete dingen zijn om naar te kijken. Maar toch gaven ze me iets om dankbaar voor te zijn en Jezus voor te prijzen; alle gemakken en uitvindingen waar we in het moderne leven niet buiten kunnen. De onaantrekkelijke auto's werden geflankeerd door de natuurlijke pracht van de bomen die langs de muur groeiden die om de parkeerplaats heen stond. De veiligheidsverlichting van de parkeerplaats scheen op de bladeren, waardoor ze een veerachtige of kantachtige uitstraling kregen met een zachte gouden gloed. Het effect van de lichten die door de bomen schenen was haast etherisch, bijna hemels. Het contrast tussen de duisternis en het gouden licht had een bijzondere uitwerking die alleen in de nacht gewaardeerd kon worden.

Overdag kan alles er zo hard uitzien, zo kaal en nuchter en strikt doelmatig, maar wanneer de milde duisternis van de nacht vermengd wordt met zachte lichten verandert alles. De combinatie schijnt de schoonheid die al aanwezig is te verhogen en te benadrukken. Het is niet zo dat de onvolmaaktheden verdwenen zijn; die zijn er nog steeds en zullen weer zichtbaar worden in het zonlicht, maar de welkome duisternis bedekt ze net lang genoeg om ons te helpen die aspecten van schoonheid te waarderen die we overdag misschien niet zouden opmerken. De liefde van God lijkt daar op. Het was een illustratie voor me van de manier waarop Jezus de schoonheid in ons ziet en er voor kiest onze onvolmaaktheden over het hoofd te zien.

Op een avond hoorde ik heel even een zangvogel, een keer maar. Daarna heb ik hem nooit weer gehoord. Het was zo'n prachtig concert dat hij gaf met verschillende liederen; een bijzonder geschenk waar mijn attente, zorgzame Heer mij van wilde laten genieten. Als ik 's nachts over die parkeerplaats liep had ik mijn Mp3 speler bij me waar allerlei interessante dingen op te beluisteren waren, maar ik zette hem maar zelden aan omdat dit mijn "Jezustijd" was en ik Zijn liefdesroep voelde. Hij en ik praatten over van alles en nog wat. Hij herinnerde me eraan dat schoonheid zelfs op parkeerplaatsen gevonden kan worden als Hij aanwezig is. Hij verzekerde me dat in wat voor omstandigheden we ook verkeren, wij er samen iets prachtigs van kunnen maken.

GEEF HEM ALLE SCHERVEN

Door Dina Ellens

Ik dacht dat ik het helemaal voor elkaar had. Ik had een liefdevolle man, vier geweldige kinderen en een leven als vrijwilligster waar ik veel voldoening aan beleefde. We waren naar Indonesië verhuisd waar een beschermde werkplaats voor gehandicapte kinderen was opgericht onder het vaandel van 'The International Council on Social Welfare' en we waren blij met onze ervaringen daar.

Na de geboorte van mijn vijfde kind nam alles echter een heel andere wending. Ik begon problemen met nachtmerries en depressie te krijgen die elk aspect van mijn leven overschaduwden. Toen liep ons huwelijk op de klippen.

In die tijd sloot ik vriendschap met andere moeders uit het buitenland. Zij waren Christenen en zetten niet alleen hun huizen en levens voor me open, maar ze baden voor me en wezen me de weg naar Gods Woord.

Aangemoedigd door hen begon ik mijn antwoorden in de Bijbel te vinden. Op een dag was ik aan het lezen in Jesaja 54 en die woorden ontroerden me ten diepste:

"Wees niet bang, u zult niet langer in schande leven. Aan de schande van uw jeugd en de zorgen van uw weduwschap zal niet meer worden gedacht."

"Want uw schepper zal uw 'echtgenoot' zijn. HERE van de hemelse legers is zijn naam, Hij is uw verlosser, de Heilige van Israël, de God van de hele aarde. Want de HERE heeft u uit uw verdriet omhoog getrokken, een jonge vrouw, verstoten door haar echtgenoot."

"En al uw kinderen zal Ik, de HERE, onderwijzen en zij zullen grote voorspoed hebben."

Jesaja 54:4-5,13

Ofschoon deze passage duizenden jaren daarvoor geschreven was, voelde ik dat God op de een of andere manier tegen mij persoonlijk sprak. Ik begreep niet alle verzen helemaal, maar ik werd erdoor getroost. Dit was een grote ommekeer voor mij. Niet lang daarna hielden de akelige dromen op, en kon ik voor het eerst sinds maanden rustig slapen. Mijn dagen waren ook blijer en ik kreeg een positievere kijk op het leven. Ik bleef in Zuidoost Azië wonen en voedde mijn vijf kinderen op, die nu allang volwassen zijn en getrouwd, en me al gezegend hebben met veertien kleinkinderen.

Als ik nu terugkijk realiseer ik me hoe enorm God die beloften vervuld heeft. Hij raapte mijn leven dat aan scherven lag, op en maakte het weer heel.

EENZAAM?

Door Mila Nataliya A. Govorukha

Ik zit op een pleintje in Serajevo. Op de een of andere manier heb ik altijd het verlangen gehad om hier weer terug te komen, naar dit land dat zoveel leed heeft gezien in het recente verleden. Er komen veel herinneringen bij me op. Ik kwam hier altijd met mijn twee zoontjes toen ze nog klein waren, om te spelen en te rolschaatsen. Ze renden, speelden, liepen om het hardst en waren opgewonden aan het schreeuwen. Ik keek toe, soms een beetje ongerust en ik bad altijd voor hun veiligheid en af en toe hielp ik hen bij hun spel of was ik de scheidsrechter bij hun wedstrijden.

Dat is al zo lang geleden…

Ze zijn opgegroeid. Zo snel…

Ik heb zoveel tijd met hen doorgebracht, hen thuisonderwijs gegeven, ik nam hen mee op mijn reizen en liet hen meedoen met mijn vrijwilligerswerk, ik leerde hen om het huis schoon te maken en te koken en zoveel meer. Ze waren altijd bij me, waar ik ook maar heen ging. Ik was een alleenstaande moeder en ik had mijn portie problemen en uitdagingen, maar ik vond het heerlijk om moeder te zijn.

Maar toen gingen ze het huis uit en moest ik opeens zonder hen verder. Ik besloot om weer zendingswerk te gaan doen en ging meehelpen met een project in Bohol in de Filippijnen. Bohol leek wel een paradijsje op aarde. De oceaan had alle mogelijke tinten blauw: donkerblauw, azuurblauw, turquoise, babyblauw, indigo, rookblauw. Ook de zonsondergangen hadden verbazingwekkende kleurencombinaties: felgeel, goud, oranje, frambozenrood en lila. Ik was dol op de palmbomen, de sprookjesachtige bootjes, het langzame ritme van het leven…

Ondanks alle schoonheid die me iedere dag omringde waren mijn avondwandelingen gevuld met eenzame gevoelens en nostalgie. Ik miste mijn kinderen en goede vrienden. Af en toe was het haast ondraaglijk en dan huilde ik en bad ik om kracht om verder te gaan en me niet zo ontmoedigd en alleen te voelen.

Als ik aan het water zat en het uitzicht in me opnam, voelde ik de aanwezigheid van Jezus. Soms wist ik niet wat ik tegen Hem moest zeggen. Soms was ik zo down dat ik Hem niet kon horen. Maar het was net zoiets als naast een goede vriend zitten nadat je je hart bij elkaar hebt uitgestort, wanneer je gewoon maar naast elkaar blijft zitten in stilte en je getroost voelt door elkaars aanwezigheid.

's Morgens, voordat alle drukte op gang kwam luisterde ik naar een preekje of een inspirerende boodschap. Ik weet niet hoe ik het zou hebben overleefd zonder mijn devotietijd in de ochtend en mijn "sessies" met mijn Jezus in de avonden. Dat waren heel bijzondere tijden.

Ik schrijf dit vanuit Serajevo waar ik op bezoek ben. Mijn zoon is nu veel groter dan ik. Hij stelt zijn luxe camera op, op zijn statief en loopt vlug naar me toe om naast me te gaan staan. Klik. Ik ben klaar voor het volgende hoofdstuk in mijn leven.

Geef het door

Door Lilia Potters

Ik leunde achterover in mijn stoel en wachtte tot we zouden opstijgen. Ik had pijn in mijn rug en mijn ledematen waren stijf van de vijf uur durende rit naar het vliegveld en het eerste gedeelte van mijn vlucht naar huis, dat ook al twee uur had geduurd. Ik zag er in het geheel niet naar uit om nog eens vijf uur op een nauwe tweedeklas plek te zitten in een vliegtuig.

Mijn gedachten dwaalden af naar mijn dochter die nog geen 18 was, die ik naar haar oudere broer had gebracht, waar ze een tijdje zou gaan wonen. Ik zou haar enorm gaan missen! Het was de eerste keer dat ze van huis was en mijn hart deed pijn bij de gedachte dat ze niet meer bij me in de buurt zou zijn. Ik was al vertrouwd met dit gevoel aangezien ze de vijfde van onze zes kinderen was die van huis wegging. Mijn ogen brandden van de tranen maar ik besloot om niet toe te geven aan mijn gevoelens.

Terwijl het vliegtuig over de startbaan taxiede deed ik mijn ogen dicht en hief mijn hart op naar Jezus, en vroeg Hem om me een veilige vlucht te geven en voor mijn dochter en mijn andere kinderen te zorgen. Ik dankte Hem voor het feit dat Hij dat ook altijd gedaan had. Zijn zachte stem fluisterde tot mijn hart dat alles in orde zou komen met mijn dochter, net zoals het haar vier oudere broers was vergaan die al voor haar hun vleugels hadden uitgeslagen.

Het vliegtuig steeg op, klom hoger en hoger om toen uiteindelijk in zijn baan te gaan vliegen. Er kwam grote vrede over me terwijl ik Gods geruststellende woorden opdronk en er aan dacht dat Hij nooit in gebreke was gebleven als het aankwam op het beantwoorden van mijn gebeden voor onze kinderen. Tranen van verlangen veranderden in tranen van dankbaarheid terwijl ik Hem dankte voor Zijn trouw en troost.

Toen ik mijn ogen open deed zag ik dat er een vrouw met een kindje van ongeveer drie jaar in de stoelen naast de mijne was gaan zitten, die nog leeg waren geweest voordat we opstegen.

Ik had eigenlijk gehoopt dat ze leeg zouden blijven, zodat ik mijn benen er op zou kunnen strekken, maar ik begreep dat de stewardess waarschijnlijk vond dat zij de ruimte nodig hadden. Ik keek hoe de moeder zich inspande met haar dochtertje, dat moe en zeurderig was en slaap nodig had. Ik bood de vrouw mijn hoofdkussen aan en een extra deken om onder het hoofd van het kindje te leggen. Met een dankbare blik in haar ogen legde ze uit dat ze al acht uur gevlogen hadden. Weldra viel het kleintje in slaap; half op haar eigen stoel, en half op de schoot van haar moeder.

Er werd een maaltijd geserveerd. We maakten een praatje en nadat de stewardess de bladen had opgehaald probeerde de vrouw wat te rusten. Een paar minuten later zag ik een traan over haar

>>>

wang lopen, en toen nog een. Ze probeerde ze weg te vegen voordat ik ze kon zien, maar besefte dat dit al gebeurd was en toen glimlachte ze schaapachtig.
“Gaat het wel?” vroeg ik.
“Jawel,” zei ze. Maar de tranen bleven stromen.
Ik raakte haar arm zachtjes aan.
“Kan ik ook iets voor je doen?”
Na een heldhaftige poging om zich te beheersen legde ze uit dat ze haar zoon van 16 naar de Verenigde Staten had gebracht om te gaan studeren. Ze had nog zeven andere kinderen, maar hij was de oudste en de eerste die het huis uitging. Ze miste hem nu al.

Ik keek haar vol verbazing aan. Daar zat ik, vlak naast een vrouw die door dezelfde gevoelens heen ging die ik nog maar een paar minuten daarvoor had gehad. Ze luisterde aandachtig en glimlachte door haar tranen heen toen ik haar zei dat we voor onze kinderen konden bidden en dan konden vertrouwen dat God voor hen zou zorgen.

Toen we afscheid hadden genomen dankte ik Jezus voor een veilige vlucht en voor de manier waarop Hij alles zo volmaakt regelt. Ik geloof dat Hij de zitplaatsen zo geregeld had zodat ik Zijn geruststellende woorden door kon geven aan iemand anders. Hij wilde ons allebei troosten.

God troost ons niet opdat alleen wij ons getroost kunnen voelen, maar om troosters van ons te maken.
-John Henry Jowett (1863-1923)

In de tuin

Door C. Austin Miles

Ik wandel alleen in de tuin,
als de dauw nog ligt op de blaad’ren.
En dan hoor ‘k Zijn stem, als ik wacht op Hem...
mijn ziel voelt Jezus naad’ren:

Zo ontmoet Hij mij en begroet Hij mij,
en Hij noemt mij teder Zijn kind.
O, hoe goed en puur,
is dit stille uur,
waarin ik Hem steeds weer vind!

‘k Wil blijven bij Hem in de tuin,
ook wanneer de avond zal vallen,
maar Hij toont mij aan dat ik heen moet gaan
naar ‘t leed van duizendtallen!

(Vertaling uit het Engels, vermoedelijk van het Leger des Heils)

Geef al uw zorgen en problemen over aan God, want Hij houdt van u en zorgt voor u.

-1 Petrus 5:7

LIEFDE FAALT NOOIT

Door Mara Hodler

De meeste mensen kennen het gezegde: Liefde faalt nooit.1 Het staat in geïllustreerde kinderboekjes over Jezus. Het wordt in liedjes en verhalen verweven. Ik kan me niet herinneren wanneer ik dit vers niet heb gekend.

In mijn jongere jaren begreep ik er uit dat de liefde altijd sterk genoeg was om te krijgen wat zij wilde. “Liefde” had de troefkaart en kreeg altijd op de een of andere manier haar zin. Ik had denk ik een nogal manipulatief idee over liefde. Ik dacht dat het de bedoeling was dat zij het zo kon spelen dat ze altijd de gewenste resultaten zou verkrijgen.

Nu ik er op terugkijk zie ik dat ik deze interpretatie van “liefde” volop gebruikte in mijn vriendschappen. Ik dacht: “Liefde faalt nooit. Zij dringt aan totdat ze de nodige resultaten heeft verkregen.” Ik dacht dat de liefde een soort vrijbrief was die mij het recht gaf anderen te manipuleren, omdat de liefde die ik voor mijn vrienden had, tenslotte bedoeld was om er iets goeds mee te verkrijgen.

Je kunt je zeker wel voorstellen dat ik hierdoor niet altijd zo’n populaire vriendin was. Ik probeerde het echt, maar schoot op de een of andere manier altijd tekort. Met mensen die niet lang bij me in de buurt waren ging het prima. En het feit dat ons gezin altijd veel op reis was kwam me heel goed uit. Ook al had ik een heleboel kortstondige hechte vriendschappen, ik hoefde niet over moeilijke dingen te praten met mijn vrienden, aangezien we maar voor korte tijd bij elkaar waren.

Toen ik twintig werd vestigde ik me wat meer en bleef ik een paar jaar op dezelfde plaats wonen. Toen ervoer ik voor de eerste keer hoe je in een hechte vriendschap wat moeilijker tijden kon hebben. Soms ging het goed, en zat ik op dezelfde golflengte met mijn vrienden, maar andere keren ging het allemaal niet zo gladjes. Dan deed een van ons iets wat de ander pijn deed of kreeg een van ons interesse in een tijdverdrijf waar de ander niet bij betrokken werd, of sloot een nieuwe vriendschap waarbij geen ruimte was voor de oude vriend of vriendin.

Wanneer dat gebeurde probeerde ik altijd een manier te vinden om de situatie weer terug te draaien zoals hij vroeger was geweest. Ik keek niet altijd naar de noden van mijn vriend of vriendin. Ik zag de zaak alleen maar vanuit mijn eigen gezichtspunt.

Daarbij liep ik tegen een muur aan wat mijn allerbeste vriendin betrof. Een tijdlang stonden we zo ver van elkaar af dat ik nauwelijks kon geloven dat we samen vroeger altijd heuvels hadden beklommen, naar onze favoriete cafeetjes waren gegaan en urenlang over van alles en nog wat gepraat hadden. Ik miste haar en ik wilde alles graag weer bij het oude hebben!

Ik kon het niet verdragen dat er zoveel weken voorbij gingen waarin we elkaar niet spraken en niet begrepen. Tenslotte nam ik de tijd om er over te bidden. Het vers waar God me aan liet denken was "de liefde vergaat nimmermeer." Ik wilde zo dolgraag begrijpen hoe het zat en ik voelde dat ik iets diepers nodig had. Toen drong het tot me door: liefde heeft altijd lief. Liefde geef je niet alleen nadat je iets gekregen hebt wat je wilde. Liefde blijft liefhebben!

Dit was de sleutel om de andere verzen in 1 Corinthiërs 13 te kunnen begrijpen. De liefde is geduldig en vriendelijk. Liefde wordt niet jaloers. Liefde schept niet op en vindt zichzelf niet

vreselijk belangrijk. Liefde zegt of doet geen onaardige dingen en denkt niet alleen maar aan zichzelf. Liefde raakt niet verbitterd. Liefde vergeeft als een ander iets verkeerd heeft gedaan. Liefde is niet blij met oneerlijke dingen, maar met de waarheid. Liefde vertelt fouten van andere mensen niet door, denkt altijd het beste van een ander en blijft altijd geduldig. De liefde schiet nooit tekort en verdwijnt nooit.

Toen ik vanuit dat perspectief naar mijn vriendin keek voelde ik geen aandrang meer om de vriendschap recht te zetten. Ik besefte dat ik genoeg van haar hield en haar genoeg respecteerde om geduldig te wachten, van haar te blijven houden en te wachten totdat zij er klaar voor was om onze vriendschap weer een kans te geven. En zo ging het inderdaad. Na verloop van tijd ging het veel beter.

Ik geef graag toe dat ik nu, meer dan tien jaar later, nog steeds een heleboel over liefde moet leren. Er staat in de Bijbel: "God is liefde."2 Daar kun je al aan zien dat wij de liefde nooit volledig zullen begrijpen of ooit genoeg liefde van onszelf zullen hebben. Maar het onderstreept ook waarom de liefde zo machtig is en de moeite waard is om voor te vechten. Wanneer we liefhebben, hebben we deel aan de essentie van God. De liefde heeft veel verschillende gezichten. Het kan betekenen dat je je moeder op sleeptouw neemt als je de stad in gaat, of een gevat antwoord inslikt dat je een vriend of vriendin wilde geven, of iets weggeeft dat je mooi vindt maar niet echt nodig hebt, en ga zo maar door. Als ik er achter wil komen of ik iets wel of niet uit liefde doe, vraag ik mezelf: "Wat is mijn motief?" Dan kom ik achter de ware reden. Als ik er alleen zelf maar baat bij heb, of persé mijn eigen wil probeer door te drijven, dan weet ik dat mijn bedoelingen niet altijd zuiver zijn. Als ik eenmaal zeker weet dat ik mijn eigen egoïstische motieven er uit gewerkt heb en mijn excuses en "goede redenen" geschrapt heb, is er nog maar een keuzemogelijkheid: gewoon doorgaan met liefde geven.

Dat is soms makkelijker gezegd dan gedaan, maar ik heb ondervonden dat ik liefdevolle keuzes moet blijven maken. Als ik daar mijn best voor doe, dan zorgt God voor de rest.

Dit artikel is afkomstig van een podcast op Just1Thing, een Christelijke website voor jongeren.

1. 1 Corinthiërs 13:8
2. 1 Johannes 4:8
3. www.just1thing.com

DE ACHT-BAAN

Ik geloof dat ik ongeveer 14 jaar was toen ik voor het eerst in een achtbaan zat. 'Waarom doe ik dit in vredesnaam?' dacht ik, terwijl mijn karretje de eerste steile helling op tufte en al mijn bloed naar mijn voeten stroomde. Toen begon er een aaneenschakeling van extreme hoogtes waar we van af schenen te vallen zonder onderbreking en waaraan geen ontsnapping mogelijk was. Het enige wat ik kon doen was me wanhopig vasthouden en in het karretje blijven zitten.

Toen ik Jezus pas als mijn Heiland ontvangen had, was het net als in dat achtbaanritje. Soms was ik in de wolken, dan zat ik weer aan de grond. Soms dacht ik als mijn "karretje" op weg naar boven was: "Dit is geweldig! En het wordt alsmaar beter! Het is blijvend geluk!" Dan kwam ik op het hoogtepunt en haperde ik even voordat ik de diepten van twijfels en ontgoocheling in viel. Ik had nog niet geleerd dat "We leven met Hem vanuit geloof, niet vanuit wat we zien"1 betekende, dat ik was verondersteld mijn karretje vast te maken aan Gods onveranderlijke beloften, en niet aan mijn altijd veranderende gevoelens.

Op mijn uitbundige "top" dagen kwam ik tot de conclusie dat ik wel iets goeds gedaan moest hebben. Ik was waarschijnlijk exceptioneel nederig geweest of ik had God goed bijgehouden op het pad dat Hij voor me had.

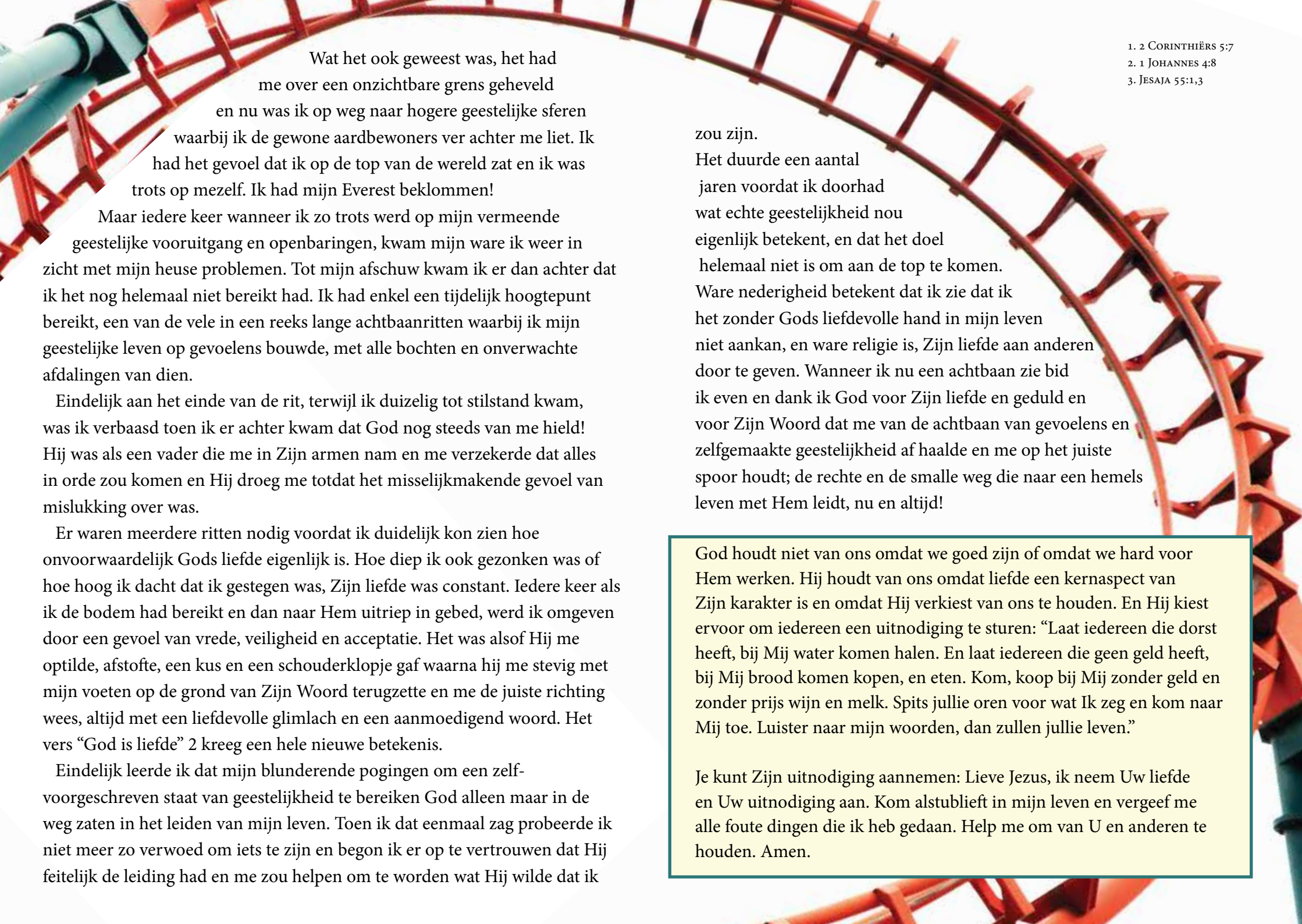

Wat het ook geweest was, het had me over een onzichtbare grens geheveld en nu was ik op weg naar hogere geestelijke sferen waarbij ik de gewone aardbewoners ver achter me liet. Ik had het gevoel dat ik op de top van de wereld zat en ik was trots op mezelf. Ik had mijn Everest beklommen!

Maar iedere keer wanneer ik zo trots werd op mijn vermeende geestelijke vooruitgang en openbaringen, kwam mijn ware ik weer in zicht met mijn heuse problemen. Tot mijn afschuw kwam ik er dan achter dat ik het nog helemaal niet bereikt had. Ik had enkel een tijdelijk hoogtepunt bereikt, een van de vele in een reeks lange achtbaanritten waarbij ik mijn geestelijke leven op gevoelens bouwde, met alle bochten en onverwachte afdalingen van dien.

Eindelijk aan het einde van de rit, terwijl ik duizelig tot stilstand kwam, was ik verbaasd toen ik er achter kwam dat God nog steeds van me hield! Hij was als een vader die me in Zijn armen nam en me verzekerde dat alles in orde zou komen en Hij droeg me totdat het misselijkmakende gevoel van mislukking over was.

Er waren meerdere ritten nodig voordat ik duidelijk kon zien hoe onvoorwaardelijk Gods liefde eigenlijk is. Hoe diep ik ook gezonken was of hoe hoog ik dacht dat ik gestegen was, Zijn liefde was constant. Iedere keer als ik de bodem had bereikt en dan naar Hem uitriep in gebed, werd ik omgeven door een gevoel van vrede, veiligheid en acceptatie. Het was alsof Hij me optilde, afstofte, een kus en een schouderklopje gaf waarna hij me stevig met mijn voeten op de grond van Zijn Woord terugzette en me de juiste richting wees, altijd met een liefdevolle glimlach en een aanmoedigend woord. Het vers "God is liefde" 2 kreeg een hele nieuwe betekenis.

Eindelijk leerde ik dat mijn blunderende pogingen om een zelf-voorgeschreven staat van geestelijkheid te bereiken God alleen maar in de weg zaten in het leiden van mijn leven. Toen ik dat eenmaal zag probeerde ik niet meer zo verwoed om iets te zijn en begon ik er op te vertrouwen dat Hij feitelijk de leiding had en me zou helpen om te worden wat Hij wilde dat ik zou zijn.

Het duurde een aantal jaren voordat ik doorhad wat echte geestelijkheid nou eigenlijk betekent, en dat het doel helemaal niet is om aan de top te komen. Ware nederigheid betekent dat ik zie dat ik het zonder Gods liefdevolle hand in mijn leven niet aankan, en ware religie is, Zijn liefde aan anderen door te geven. Wanneer ik nu een achtbaan zie bid ik even en dank ik God voor Zijn liefde en geduld en voor Zijn Woord dat me van de achtbaan van gevoelens en zelfgemaakte geestelijkheid af haalde en me op het juiste spoor houdt; de rechte en de smalle weg die naar een hemels leven met Hem leidt, nu en altijd!

God houdt niet van ons omdat we goed zijn of omdat we hard voor Hem werken. Hij houdt van ons omdat liefde een kernaspect van Zijn karakter is en omdat Hij verkiest van ons te houden. En Hij kiest ervoor om iedereen een uitnodiging te sturen: "Laat iedereen die dorst heeft, bij Mij water komen halen. En laat iedereen die geen geld heeft, bij Mij brood komen kopen, en eten. Kom, koop bij Mij zonder geld en zonder prijs wijn en melk. Spits jullie oren voor wat Ik zeg en kom naar Mij toe. Luister naar mijn woorden, dan zullen jullie leven."

Je kunt Zijn uitnodiging aannemen: Lieve Jezus, ik neem Uw liefde en Uw uitnodiging aan. Kom alstublieft in mijn leven en vergeef me alle foute dingen die ik heb gedaan. Help me om van U en anderen te houden. Amen.

1. 2 Corinthiërs 5:7
2. 1 Johannes 4:8
3. Jesaja 55:1,3

Een verhaal over een klein batterijtje

Door William B. McGrath

Mijn vrouw en ik gingen naar een begrafenis in de Verenigde Staten. We hadden een auto gehuurd en waren wat boodschappen aan het doen. Ik wilde graag een horlogewinkel vinden waar ik een nieuw batterijtje kon kopen en het in mijn oude horloge kon laten zetten. We vroegen overal in de twee winkelcentra die we bezochten waar we zoiets konden vinden, maar niemand wist het. We keken op Google, maar vonden daar ook niets en tenslotte gaf ik het maar op.

Tijdens het rijden praatte ik met mijn vrouw over ons familielid dat gestorven was en ik zei tegen haar dat ik me moeilijk kon voorstellen hoe Jezus zoveel verschillende mensen kon begroeten als ze in de hemel aankwamen. Er zijn zoveel miljarden mensen op aarde en er gaan er elke dag zoveel dood, dus hoe houdt God zo'n ingewikkelde administratie bij over ieder mens en begroet Hij zoveel mensen persoonlijk als we naar de hemel gaan?

Ik was net klaar met deze tirade waarbij ik mijn ietwat negatieve verwondering bij haar uitstortte, toen ik opeens de ingeving kreeg dat ik mijn zoektocht naar een horlogebatterijtje nog niet moest opgeven. Dus zei ik: "Ik ga nog even navraag doen," en ik sloeg af naar rechts, van de hoofdstraat af. En zie daar, het eerste wat ik zag toen we de winkelgalerij naderden was een groot bord waarop stond: Horlogemaker.

Mijn vrouw begon te lachen en zei: "Zie je nou? Hij heeft je het antwoord gegeven. Zo doet Hij het!"

Ze had het al begrepen voordat ik het doorhad. God zei tegen me, op een gedenkwaardige, beknopte wijze: 'Niet alleen kan Ik iedereen individueel begroeten als je tijd gekomen is om hier heen te gaan, maar Ik kan op onvoorspelbare manieren in je kleinste noden voorzien, ook een klein horlogebatterijtje!

God kwam dus tussenbeide die dag en beantwoordde mijn vraag! En daar stonden we dan bij een aardige, vakkundige Vietnamese heer, omgeven door prachtige klokken. Hij had het juiste batterijtje voor me en nadat hij mijn horloge nagekeken had verzekerde hij me dat het, ofschoon het een oud horloge was, nog steeds in goede conditie verkeerde.

Dat deed me denken aan het begin van Psalm 139: Heer, U kent mij door en door.
U weet alles van mij, waar ik ook ben. U weet alles wat ik denk.

> Kan een moeder haar kleine kind vergeten en niet van haar eigen zoon houden? Ook al zou dat kunnen, dan zou Ik u nog niet vergeten. -Jesaja 49:15

De schepping spreekt

Door Marie Alvero

Mijn gezin en ik reden eens naar de top van Pikes Peak, de hoogste bergtop in de Rocky Mountains. Op een hoogte van ongeveer 4000 meter boven de zeespiegel namen we de adembenemende vergezichten in ons op; kronkelende meren, rotsformaties, wouden en hoge bergen overal om ons heen. Het hele schouwspel is vast in ons gezamenlijke gezinsgeheugen gegrift, en we praten er nog vaak over.

Ik weet dat er heel veel manieren zijn om van de natuur en haar pracht te genieten. Een liefhebber van wilde dieren verbaast zich over de schepsels die er in een wildreservaat leven, een geologiefanaat wordt wild enthousiast over de verhalen die de bergen ons te vertellen hebben, iemand die op zoek is naar een adrenaline kick krijgt dit bij het beklimmen van grote hoogtes, maar wat ik zag was een enorme blijk van Gods grootheid.

Ik ben diep onder de indruk van de manier waarop God die adembenemende vergezichten heeft geschapen, niet omdat ik het waardig ben, of omdat de mensheid het waardig is. Hij kende onze gevallen natuur, maar Hij schiep nog steeds deze prachtige wereld. Op de een of andere manier verbond Hij de mensheid aan deze schepping en aan elkaar. Door de fysieke natuur; de bergen, de oceanen, de wouden, woestijnen, vlaktes en wateren vangen we een glimp op van Zijn aard: standvastig, ontzagwekkend, geducht, en levengevend.

Daarbij komt nog dat iedereen Zijn wonder kan ervaren, onverschillig waar we staan met God. Er staat in de Bijbel dat Hij de regen laat vallen op de rechtvaardige en de onrechtvaardige en Zijn liefde voor ons als een geheel laat zien. Zijn schepping is een staaltje van Zijn verlangen om voor de wereld te zorgen en haar te ondersteunen en van Zijn getrouwheid jegens ons, ondanks onze daden. De schepping, de natuur, is vol vernieuwing en een testament van hoop en Gods onwankelbare beloftes, ook in het kielzog van rampen en catastrofes. Ik voel me maar klein, niet meer dan een piepkleine toon in een geweldige symfonie, maar ik heb ook het gevoel dat ik gekend word. Ik hoop dat jij ook eens de kans krijgt om bovenop de wereld te staan, en dat je ziel kan uitroepen samen met de mijne: O God, wat bent U groot!

Of het nu gaat om een kiezeltje in een rivierbedding of een hele hoge bergtop, ik zie alles op de wereld als Gods handwerk. Als ik schilder probeer ik de schoonheid van Gods schepping in mijn kunst weer te geven. …Omdat ik Gods vredigheid, sereniteit en tevredenheid zie doe ik mijn best om dat op het canvas vast te leggen. Mijn kijk op God legt mijn kijk op de wereld vast.

-Thomas Kinkade (1958-2012)

EEN BOODSCHAP VAN JEZUS

Mateloos

Denk nooit dat Ik ver van je af sta. Denk nooit dat Ik genoeg van je zal krijgen. Ik beoordeel je niet naar hoeveel je presteert of naar hoeveel goede dingen je doet. Ik vergelijk je niet met anderen. Ik kijk naar je hart en naar de liefde die je voor Mij en anderen hebt. Dat zijn de belangrijke dingen in Mijn ogen; niet je goede werken of pogingen om jezelf te verbeteren. Meet jezelf alsjeblieft niet aan een maatstaf die Ik je niet heb opgelegd. Mijn liefde wordt niet gemeten in bepaalde hoeveelheden, naar gelang je denkt dat je veel of weinig aan Mij geeft of voor Mij doet. Mijn liefde is vrij en overvloedig. Ik heb al vanaf het begin van je gehouden en Ik zal van je houden tot het einde van je dagen en nog verder, door de eeuwigheid heen! Als je voor Mij leeft en Mijn liefde voor jou dagelijks ervaart zul je zien hoe oneindig die is, hoe vrijelijk die stroomt. Ik wil dat je die aanneemt zoals die is. Probeer haar niet te begrijpen, want zij gaat alle begrip te boven, al je menselijke verstand. Mijn liefde zal nooit ophouden. Laat je er door veranderen en inspireren om haar aan anderen door te geven.